

Risico op armoede vaak doorgegeven aan volgende generatie

Marion van den Brakel en Linda Moonen

Kinderen die opgegroeid zijn in een gezin met een laag inkomen lopen later meer risico op armoede dan kinderen uit een gezin met een hoger inkomen. Dat geldt voor dochters in sterkere mate dan voor zonen.

Een huishouden loopt risico op armoede wanneer het huishoudensinkomen onder een bepaalde grens ligt. Het gaat om een risico, omdat het huishouden bijvoorbeeld nog spaargeld achter de hand kan hebben. Als armoedegrens is hier de lage-inkomensgrens gehanteerd. Deze grens vertegenwoordigt een vast koopkrachtbedrag en is gebaseerd op het bijstandsniveau in 1979, jaarlijks aangepast voor de prijsontwikkeling.

Van de ouders met in 1985 een risico op armoede liep ruim 7 procent van de kinderen dit zo'n 25 jaar later zelf ook. Bij ouders die

in 1985 een hoger inkomen hadden, ging het in 2008 om 4 procent van de kinderen die een laag inkomen hebben. Voor dochters is het risico op armoede zelfs nog iets groter dan voor zonen.

De duur van het risico op armoede speelt ook een rol. Ouders die minimaal twee jaar een laag inkomen hadden, gaven dat in bijna 8 procent van de gevallen aan hun kinderen door. Bij de andere ouders kwam maar een kleine 3 procent van de kinderen in zo'n penibele inkomenssituatie terecht. Dit verschil was zowel bij zonen als bij dochters 5 procentpunt.

